



Kolem světa žigulem

Filip Vogel



 CPRESS

Kolem světa žigulem

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz



Filip Vogel

Kolem světa žigulem – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**

Kolem světa žigulem

Napsal: Filip Vogel
Řídil: Petr Javůrek



Photos © Filip Vogel, 2023

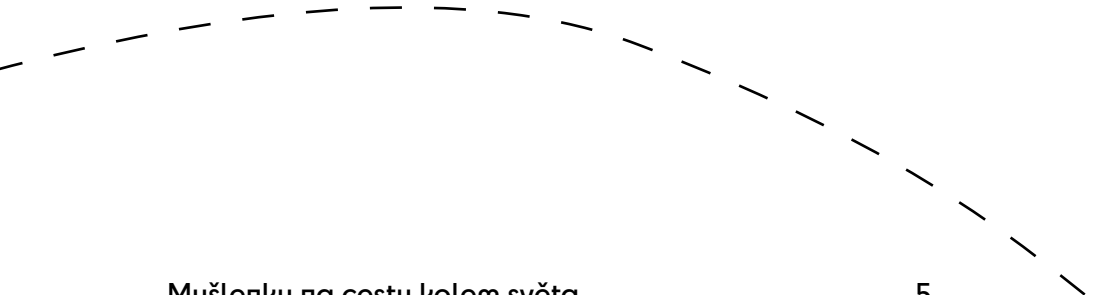
Obálka: © Filip Vogel; © Almazoff / Shutterstock.com; © canadastock / Shutterstock.com; © Dobrunov Nichita Alex / Shutterstock.com; © IR Stone / Shutterstock.com; © Stanislav Photographer / Shutterstock.com
Blok knihy: © Filip Vogel; © 19srb81 / Shutterstock.com (str. 26, 32, 56); © Aleksandar Todorovic / Shutterstock.com (str. 180); © Alien Cat / Shutterstock.com (str.15); © Almazoff / Shutterstock.com (str. 60–61); © Andrei Stepanov / Shutterstock.com (str. 104, 118, 139); © AXL / Shutterstock.com (str. 148, 168–169); © badrun13 / Shutterstock.com (str. 19); © Baturina Yuliya / Shutterstock.com (str. 26, 41); © Bule Sky Studio / Shutterstock.com (str. 140); © cobalt88 / Shutterstock.com (str. 18); © cyo bo / Shutterstock.com (str. 141, 147); © Dancestrokes / Shutterstock.com (str. 149); © Evgenii Ivanov / Shutterstock.com (str. 26–27, 41); © Filip Bjorkman / Shutterstock.com (str. 140–141); © Filip Bjorkman / Shutterstock.com (str. 149); © Filip Bjorkman / Shutterstock.com (str. 180–181); © Filip Bjorkman / Shutterstock.com (str. 18–19); © Ihor Hvozdetyskiy / Shutterstock.com (str. 27, 104, 118, 139, 286–287); © ichywwong / Shutterstock.com (str. 213); © Ingo Menhard / Shutterstock.com (str. 180–181); © Ink Drop / Shutterstock.com (str. 121–213); © IR Stone / Shutterstock.com (str. 180–181); © kckate16 / Shutterstock.com (str. 60); © Leonid Andronov / Shutterstock.com (str. 60–61); © Lukiyanova Natalia frenta / Shutterstock.com (str. 140–141, 147); © Mabelin Santos / Shutterstock.com (str. 181); © Martin Pelanek / Shutterstock.com (str. 181, 207, 211); © Mike Mareen / Shutterstock.com (str. 18–19); © murbansky / Shutterstock.com (str. 212, 227, 238); © NOWAK LUKASZ / Shutterstock.com (str. 61); © Oleksandr Lysenko / Shutterstock.com (str. 149, 168–169); © PHOTOCREO Michal Bednarek / Shutterstock.com (str. 19); © Piotr Przyłuski / Shutterstock.com (str. 286); © Prachaya Roekdeethaweasab / Shutterstock.com (str. 212, 227, 238); © Quatrox Production / Shutterstock.com (str. 104–105); © Ra17 / Shutterstock.com (str. 26); © railway fx / Shutterstock.com (str. 15); © Rido / Shutterstock.com (str. 140, 147); © Rvector / Shutterstock.com (str. 26–27, 287); © Save nature and wildlife / Shutterstock.com (str. 104–105); © SL-Photography / Shutterstock.com (str. 207); © Stanislav Photographer / Shutterstock.com (str. 4–5, 268–269); © Steve Adamson / Shutterstock.com (str. 148, 168); © StudioMB / Shutterstock.com (str. 212, 227, 238, 247); © takuya kanzaki / Shutterstock.com (str. 140–141); © Thomas Bethge / Shutterstock.com (str. 149); © Trofimchuk Vladimir / Shutterstock.com (str. 73); © tunasalmon / Shutterstock.com (str. 60–61); © vetkavideo / Shutterstock.com (str. 180–181, 198, 207, 211); © Vladimir Zhupanenko / Shutterstock.com (str. 105, 118, 139); © William Vaccaro / Shutterstock.com (str. 141)

Text © Filip Vogel, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-264-4574-6

ISBN e-knihy 978-80-264-4584-5 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

Obsah



Myšlenky na cestu kolem světa.....	5
Polsko a první opravdový fanoušek	19
Rusko - rodiště naší kopějky	27
Pouště a zasněžené hory Střední Asie.....	61
Ruským Dálným východem až k Tichému oceánu	105
Japonsko na žebračka	141
Jediné auto bez klimatizace v zemi svobody	149
Období dešťů ve Střední Americe	181
Po střeše světa v Jižní Americe	213
Zaoceánská plavba s cílem v Česticích	269
Do Ruska na odpočinek a za věčnou slávou.....	287



ČESKOSLOVENSKÁ SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA

TECHNICKÝ PRŮKAZ
MOTOROVÉHO VOZIDLA —
PŘÍVESU

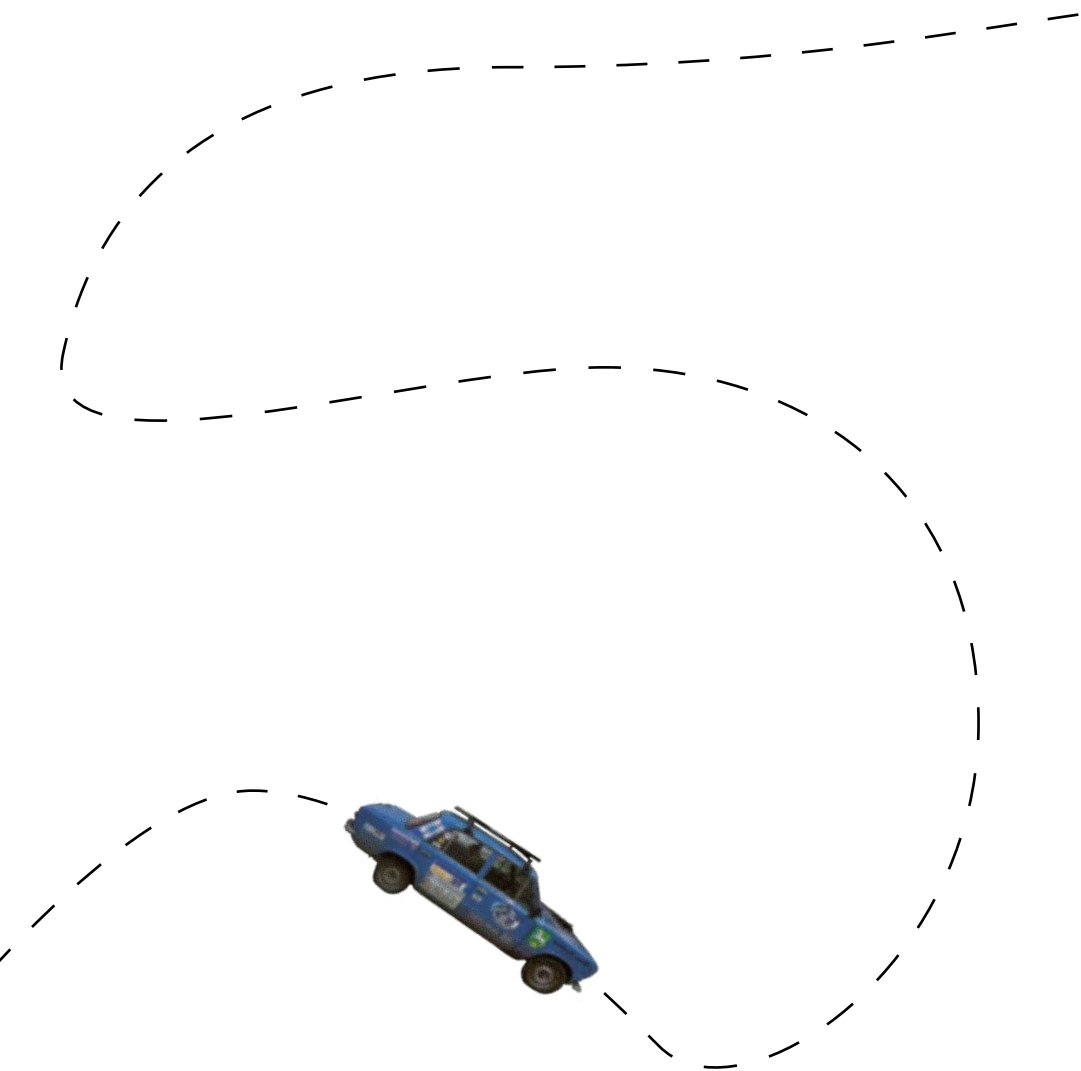
HKA 97 94

ČESTICE



Myšlenky na cestu kolem světa...





Jak může někoho napadnout jet na cestu kolem světa a zrovna žigulem?

Jedny z nejlepších nápadů v životě padají, když se člověk dobře baví. To byl i náš případ. Já, Filip Vogel, a kamarád Petr Javůrek jsme na jedné vesnické zábavě u nás v rodných Česticích přemýšleli, kam pojedeme příští rok na dovolenou. V minulých letech jsme společně autem vyráželi po Evropě, ale nikdy to nebylo na víc, než na tři týdny. Prostě taková letní dovolená, rozhodně jsme nebyli žádní velcí cestovatelé. A později v noci, posílení nějakým tím pivem, jsme začali plánovat:

„Tak, kam pojedeme příští rok na dovolenou?“

„No, nevím, letos jedeme do Ruska, tak příště už by to chtělo něco pořádného. Někam daleko.“

„Tak pojedeme kolem světa, ne?“

„To je dobrý nápad. To musíme.“

„A jak pojedeme? Něčím starým, na nový auto stejně nemáme peníze.“

„Třeba žigulem.“

„Domluveno. Jdem si dát na to pivo.“

Tento skvělý nápad jsme dobře zapili, avšak následná rána nebývají skvělým nápadům nakloněná. Druhý den jsme se sešli a říkáme: „Tak co, cesta kolem světa?“

„No, pamatuji si všechno. Nedá se nic dělat, jdu hledat nějaký inzeráty s žigulama,“ odpovídá Petr.

Nápad byl na světě. Rozdělili jsme si úkoly. Petr jako šikovný automechanik začal hledat žigulíky a já jsem měl zjistit, jestli je reálně možné objet svět jedním autem a co to asi bude stát. Hlavně jsme se dohodli, že to nikomu nebudeme říkat, ať se nám nikdo nevysměje, jací jsme blázni.

Petr a Filip - expediční posádka

Kdo že jsme? Oba pocházíme z malebné vesničky Čestice na Rychnovsku, kde jsme vyrůstali jako skoro sousedé. Skoro susedé znamená, že mezi námi stál jeden dům. Jsme stejně staří, takže jsme spolu chodili do školky, na základní školu, a teď, v době cesty kolem světa, nám je 29 let.

Petr je velmi schopný automechanik a jak sám říká, dokáže opravit vše, co má volant nebo řídítka. Za těch jedenáct let, co vlastní řidičský průkaz, mu garáží a pod rukama prošla spousta různých aut i motorek. Pokud pojedeme autem, tak je naprosto jasné, kdo bude hlavním mechanikem výpravy, kdo bude žigulíka řídit, kdo se o něj bude starat, a snad co nejméně opravovat. Petr také vcelku rád vaří, takže se ujme i kuchyně během cesty. Jeho největším benefitem je, že dokáže uvařit jídlo prakticky jakkoliv a z čehokoliv. O tom se přesvědčíte dále.

Já, Filip, moc autům nerozumím, přesněji řečeno vůbec. Na druhou stranu, umím anglicky a myslím si, že dokážu spoustu

věcí zjistit, domluvit a zařídit. Stal jsem se tedy tím, kdo bude zjišťovat informace, zařizovat věci pro hladký průběh expedice a řešit nečekané situace. Jak to půjde, to se uvidí.

Kde sehnat žigulíka, který objede svět?

Že pojedeme žigulíkem jsme rozhodli už na úplném začátku. Ale jakým? Žigulíci se v Rusku vyráběli od roku 1970 dlouhé desítky let. Za tu dobu vývoj probíhal spíše kosmeticky, ale i tak auta musela jít trochu s dobou. Postupně se zvyšoval výkon motoru, vyvíjelo se konstrukční provedení a vybavení vozů.

I když Petr říká, že to je blbost, nejvíc se mi líbí úplně první model žigulíku. Model 2101, který přesně kopíruje italský Fiat 124 s motorem o objemu 1200 cm³. Auta oficiálního názvu LADA VAZ 2101 mají v Rusku slangový název „kopějka“, protože v dřívějších dobách se těchto aut vyrábělo obrovské množství a bylo jich jako kopějek, drobných mincí od rublu.

Rozhodli jsme, že potřebujeme sehnat kopějku – auto, které bylo vyrobeno před 40 až 50 lety. Je to úkol těžší, než se na první pohled může zdát. Petr začal prohledávat inzeráty a zjistil, že u nás v České republice se dají sehnat pouze dva typy takovýchto aut.

Prvním typem jsou žigulíci v perfektním stavu. Jsou to auta, která vlastní několik desítek let jeden majitel a stará se o ně jako o svůj poklad. Taková auta v zimě nejezdí, po každé jízdě jsou pečlivě čištěna a je jim dopřávána jen ta nejlepší péče.

Taková auta vypadají, jako by právě sjela z montážní linky, přesto mají jednu zásadní nevýhodu. A tou je cena. Těchto kousků je relativně málo, narazit na ně znamená velké štěstí a také jejich cena je úplně mimo naše možnosti.

Naštěstí je tu ještě druhá skupina žigulíků. Ti mají pochybnou nebo neznámou minulost, během které auta vystřídala spoustu různých majitelů. Všichni se k nim nechovali zrovna nejlépe a kvůli tomu taky nejsou moc spolehlivá. Tak nějak jezdí, ale za tu levnou cenu musí člověk počítat se vším.

S Petrem jsme objeli několik aut z inzerátů. Co se líbilo mně, tak Petrovi ne, ale to proto, že já jsem koukal spíš na barvu, zatímco Petr na vše ostatní. Vědom si svých zkušeností s auty, nechal jsem výběr výhradně na Petrovi. A ten vybral to nejlepší z nejhorších.

Expediční vůz - nejlepší z nejhorších

Po dvou měsících od zrození myšlenky jsme koupili vůz za krásných 15 000 Kč od velkého fanouška Lady Přemka Fadrného, který kupuje zachovalé žigulíky a ty horší prodává. Za tuto výbornou cenu jsme sehnali krásného modrého žigulíka, který jednoznačně spadl do druhé kategorie aut. Jakžtakž jezdil a měl více než pochybnou minulost. Auto bylo vyrobeno v roce 1975 a podle velkého technického průkazu ho před námi vystřídalo pět předchozích majitelů. Kolik měl žigulík najeto, nikdo samozřejmě neví. Na tachometru bylo pouze 11 000 km. Vzhle-

dem k tomu, že má žigulík tachometr pouze do 99 999 kilometrů, tak bylo nad slunce jasnější, že už byl několikrát přetočený.

Žigulík byl místy rezavý méně a místy více. Části blatníků byly perfektně vyspraveny laminátem. Měl modrou barvu s více odstíny štetkolaku. Ně kterému z předchozích majitelů zbylo trocha modré barvy a žigulíka natřel jako plot. Jako bonus měl žigulík hotový test na historický původ. Tento bonus se nám nehodí, protože nechceme jet ještě s veteránskými značkami, tak jsme ho nechali propadnout a jeli jsme s původními poznávacími značkami PUH 30-11.

A jak to s žigulíkem vypadalo po technické stránce? V techničáku byl záznam z roku 1996 o tom, že vozidlo není způsobilé provozu. V době koupě už technickou zase měl, takže tímto jsme se nenechali odradit, žigulíka koupili a dovezli domů do Čestic.

První jízda

Žigulík byl doma a mnoha lidem bylo divné, na co ho máme. Tudíž jsme doma a kamarádům oznámili, co chystáme. Reakce byly kroucení hlavou a slova typu, že jsme blázni a že si nedáme pokoj, dokud nám někdo něco neudělá. Ale většinou byli v klidu, protože stejně nikdo nevěřil, že dojedeme dál než do Polska.

Na první cestu jsme vyrazili jenom kousek za Čestice. Po ujetí krásných 700 metrů z garáže se žigulík zadusil a chcípl. Nastartovat už nešel. Zpráva o naší vyjíždce se Česticemi rozkřikla

velmi rychle a lidé chodili okolo nás, kroutili hlavami a přehodnocovali svá stanoviska, že takto nedojedeme ani do toho Polska.

Petr otevírá kapotu a říká: „Koukej do motoru a dělej, že tomu rozumíš. Ať tady nejsme za hlupáky.“

„Já motor žigulíka vidím poprvé,“ odpovídám.

„To já skoro taky,“ říká Petr.

Opravit nic nejde. Petr zkusí nastartovat a žigulík chytne. Popojedeme 50 metrů a žigulík zase chcípá. Zase se podaří nastartovat, poskakuje, až se ozve obrovská rána, která otřese Česticemi, a za námi se objeví obrovský oblak dýmu, který pozorujeme ve zpětném zrcátku, protože teď už konečně jedeme. Měli jsme ucpaný výfuk a jeho roztržení problém vyřešilo. Jedeme si jak páni.

Nutná renovace

Na základě zkušenosti z první vyjížďky jsme se shodli, že bude nutné před cestou udělat pořádnou renovaci. Naše zkušenosti s žigulíky byly naprosto nulové, ale i tak se Petr dal do práce a zaparkoval si auto do garáže. Po rozporuplných začátcích jsme dostali kontakt na pana Klementa Pavlíka, který žigulíky opravuje celý život. Pomáhal nám s opravami, s přípravou auta a před cestou nás vybavil „chytrou knížkou“ *Údržby a opravy automobilů značky LADA*, kterou celý rok povežeme pod ruční brzdou, aby byla neustále připravená během nenadálých situací.

Pan Pavlík nám doporučil mnoho úprav a oprav, ale nejdůležitější a nejvýznamnější ze všech byla výměna motoru. Původní

motor o objemu 1200 cm³ už měl dávno to nejlepší za sebou a pan Pavlík nám pomohl sehnat silnější motor 1600 cm³ po generální opravě. Motor tedy máme! Další důležitá věc byly brzdy. Petr zkontroloval a seřídil brzdy, ložiska a prakticky celý podvozek.

Mimo nezbytně nutných oprav Petr vymyslel spoustu menších vylepšení. Tento typ žigulíku měl pouze jedno malé zrcátko na straně řidiče (v našem případě bylo navíc rozbité), a proto žigulíka vybavil zpětnými zrcátky ze Škodovky.

A takto jsme se připravovali devět měsíců, z nichž posledních pět velmi intenzivně, na naší expedici při práci, po večerech a o víkendech. Naši vizi jsme postupnými kroky dali svůj tvar. Nejdříve jsme vyřešili auto, které jsme postupně sháněli, opravovali, připravili na cestu a také se vybavili náhradními díly. Obdobně jsem připravoval i plán trasy, od myšlenky „objet svět“ přes přibližnou trasu, po konkrétní státy, včetně přípravy na transport přes oceány, víza a potřebné dokumenty. Že jsme toho chtěli udělat víc a spoustu věcí dotáhnout do větších detailů? To ano, ale na to už nezbyl čas.

Předodjezdová nervozita

Stanovený odjezd 14. dubna 2017 se přiblížil mnohem rychleji, než jsme čekali. Petr chtěl udělat ještě více oprav a úprav na žigulíku, ale bohužel nezbyl čas, tak se některé odložily na dobu cesty. Například chtěl vyměnit rozbitý kohout topení. Jak asi správně tušíte, na výměnu kohoutu se během roku na cestách čas nenašel a žigulík nám topil i v těch nejteplejších oblastech.

Já jsem během administrativních příprav stihnul to, co bylo nezbytně nutné. Zařídil jsem víza, sehnal strohé informace o dopravě přes oceány, dokonce se mi podařilo sehnat i pár partnerů naší expedice, jejichž loga jsme umístili na auto. Na celou cestu kolem světa máme pouze jeden rok. Já jsem dal v práci výpověď, a kdy se vrátím, je vcelku jedno, ale Petr dostal ve své práci neplacené volno pouze na jeden rok.

Přesný plán trasy před sebou nemáme. Víme jen, že pojedeme nejdříve do Ruska, pak se zajíždíkou přes Střední Asii do Vladivostoku. Z Vladivostoku nějak dostaneme auto do USA, projedeme přes Střední a Jižní Ameriku do Argentiny a zpět do Evropy.

Po mnohaštokvách hodin příprav stojíme na prahu expedice. Připravili jsme se a hlavně auto, jak jsme jenom mohli, zítra vyrazíme na cestu a uvidíme, co se bude dít.

Velký pátek, datum odjezdu

Dnes je Velký pátek, den našeho odjezdu. Vstávám vcelku brzy ze své postele, naposledy v tomto roce. S Petrem máme sraz na půl osmou a vyrazíme na čestické hřiště. Původně jsme plánovali, že se pouze rozloučíme s rodinami, kamarády a pár lidmi z Čestic. Prostě zamávat, nasednout a čau.

Nakonec náš odjezd vypadá úplně jinak, než jak jsme si ho představovali. Rozloučit se s námi přišlo více než šest set lidí,



Tvůrci geniálního nápadu cesty kolem světa



Ladí se poslední detaily před testovacími jízdami



Máme super novou hlavu, ale na jiný motor :-)
Nevadí, chybička se vloudila



přijelo dost novinářů a asi 15 dalších žigulíků, kteří nás chtějí vyprovodit na polské hranice.

Po velkolepém rozloučení konečně nasedáme do auta a já z okna vystrkuju starou, ručně malovanou vlajku Čestic, kterou jsme dnes dostali na cestu, a máváme. Petr otáčí klíčkem a žigulík chytá. Neposkočí, plynule se rozjíždí a my odjíždíme.

První kilometry naší cesty a poslední kilometry Českou republikou si užíváme a rozhlížíme se kolem na občasné mávající lidi a pozorujeme kolonu za námi. Za hodinku jsme na hranicích v Orlickém Záhvoří před hraniční řekou Divokou Orlicí, která protéká i Česticemi. Na hranicích se se všemi loučíme. Ti všichni, co s námi jeli až sem, čekají, co budeme dělat dál.

„Tak asi pojedeme, ne?“

„Já vůbec nevím kudy.“

„Já taky ne.“

Naštěstí kluci z Lada klubu s námi chtějí jet kousek Polskem a ti vědí a ukazují nám mapu. Vjíždíme do Polska. Ještě pár kilometrů s námi jedou tři žigulíci, než se v jakémsi městě odpojí a my už pokračujeme dál sami.

Je pěkné počasí a jsme dost nadšení. Žigulík je úplně plný věcí. Do kufru se nám vše nevešlo a zadní sedačky jsou zarovnané, spíš zaházené věcmi a jídlem. Ráno jsme dostali hodně jídla, hlavně řízky, dobroty, bábovky, několik lahví kořalek a alternátor. Mezi tím jsou náhradní díly, nafouklý plastový glóbus a náhradní duše (samozřejmě nafouklá).



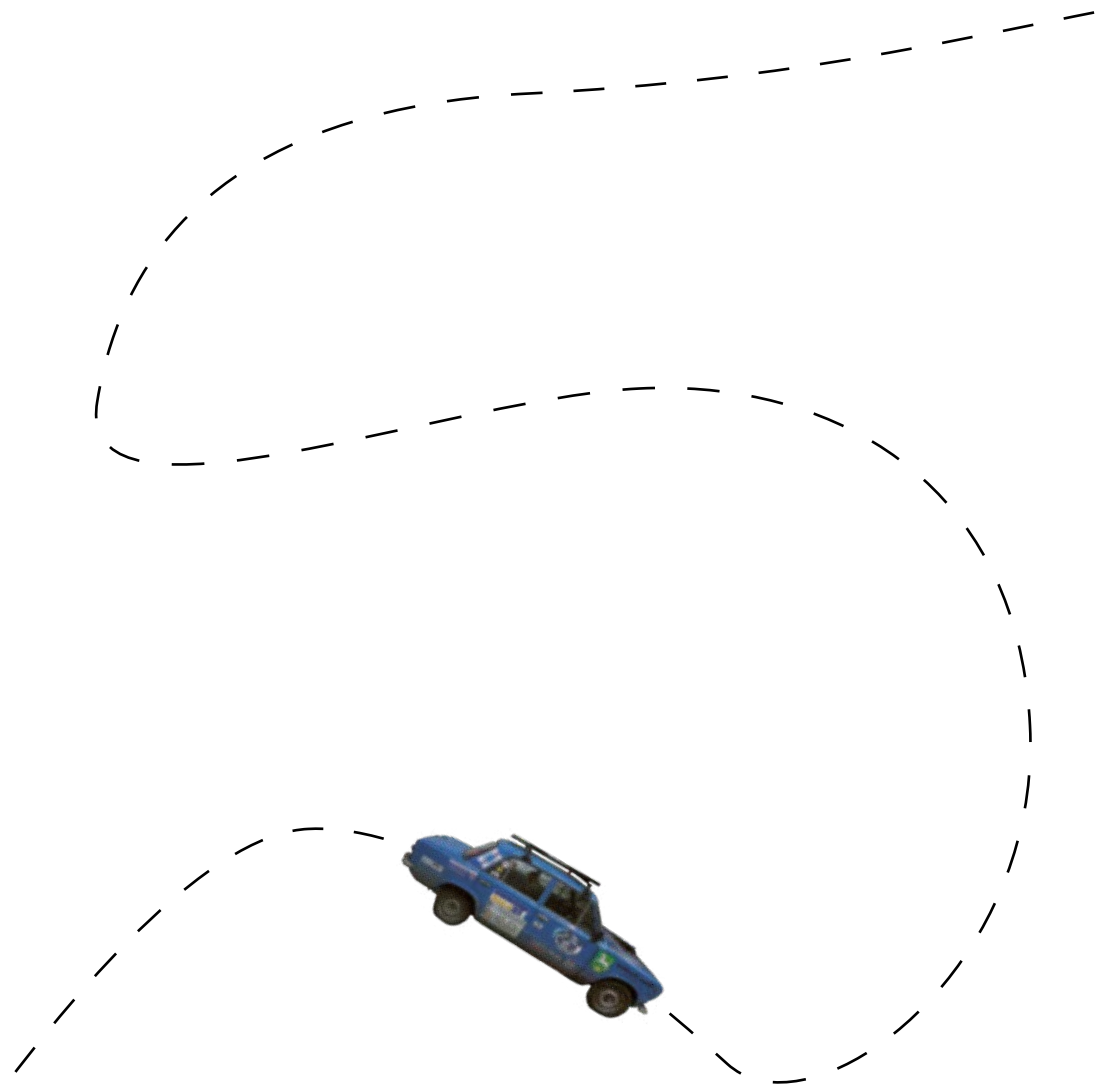
Klíček v zapalování se otočil,
kola se roztočila a my
vyrážíme za dobrodružstvím



Polsko

a první opravdový fanoušek





Náš dnešní cíl je Čenstochová, kde máme pozvání od našeho kamaráda Tomáše, který tady v Polsku hraje fotbal. Máme čas a kdesi v polích se zastavujeme na odpolední kávu. A protože jsme gurmáni, vezeme s sebou zrnkovou kávu a ruční mlýnek.

Navečer přijíždíme do města Čenstochová a hned na kraji nás vítá Tomáš a Adéla.

„Čekáme tady už hodinu. Petr říkal, že pojedete bez navigace, tak abyste tu nebloudili,“ říká mi Tomáš.

„Hele neblázni. Navigaci máme, to bychom skončili už na hranicích.“

Původně jsme chtěli jet bez navigace a pouze s mapami. Ale proč v dnešní době? Pořád někde bloudit a v každé zemi hledat a kupovat mapy? To ne. Pravda je taková, že jsme vyrazili s off-line mapami v mobilu s obyčejnou navigací a se sedmi papírovými mapami velkých území, které pokrývají celou naši trasu, a s gumovým glóbusem. Pro plánování cesty a zběžnou orientaci jsme používali mapy a pro navigování ve městech a každodenní potřebu používáme navigaci v mobilu. A na tom nafukovacím glóbusu lidem ukazujeme náš plán cesty kolem světa.

Tomáš s Adélou nám ukázali krásy Čenstochové, nechali nás u sebe v bytě přespat a udělali nám výbornou večeři. Na oplátku od nás druhý den dostali dortíky, které jsme dostali při odjezdu. Večer jsme docela s údivem koukali, kde všude o nás vyšly články a televizní reportáže. Třeba z bulvárních novin jsme se dozvěděli, že Petrova přítelkyně z toho všeho byla dost špatná.

V teple a na pohodlné posteli jsme se vyspali skvěle. Ráno dáme sprchu, protože netušíme, kdy bude další, a vyrážíme. Plán na další dny je dojet co nejrychleji k ruským hranicím. Přes Polsko dálnice jsou, tak to pálíme 80 km/h.

Na odpočívadle si dáme k obědu řízky, jako ještě příštích několik dní. Sedíme v autě s otevřenými dveřmi a vidíme jet Poláka na kole k benzínce. Po chvíli vyjíždí s balením plechovkových piv a rovnou k nám. Naneštěstí hned vedle našeho auta je lavička. Polák přijíždí, sedá si na lavičku a kouká na nás. Zapálí si cigaretu, otevře plechovku a kouká. Pohledem ho pozdravím a on kouká a přemýšlí. Po dlouhém přemýšlení:

„To je žigul?“

„Jo jo. První model 2101.“

„Ó kurwa. Kam jedete?“

„Včera jsme vyjeli z Čech a jedeme na cestu kolem světa.“

„Óoo kurwa.“ Polák ožívá a vyskakuje z lavičky. Obíhá auto kolem dokola a za pravého polského „Ó kurwa. Ó kurwa.“ si auto pořádně prohlíží ze všech stran. Vidí na kufru lihovkou podpisy našich kamarádů. Dožaduje se lihovky, a když ji dostane, napíše na kufr: „Pio Pius“ a podtrhne to vlnovkou.

Má radost a chce se podělit: „Pivko?“

„Jo, dáme si. Díky.“

„Cigáro?“

„Ne, nekouříme. Díky.“

Pak si sedne na lavičku, kouká na nás, nevěřicně kroutí hlavou, usrkává pivo a popotahuje z cigarety. Zničehonic začne zvracet.

Stíhám zavřít dveře, ale je to jen taktak. S vykulenýma očima na něj koukám. Polák s kamennou tváří popotáhne z cigarety a blbě znova. Pak už jenom dopije pivko, zajede si na benzínku pro další balení piv a spokojeně odjíždí na kole pryč. Je jenom škoda, že když někomu bude vyprávět, že potkal na benzínce žigula na cestě kolem světa, tak mu stejně nikdo věřit nebude.

V polovině dubna přichází zima

Ráno se za deště probouzíme ve stanu. Ještě počkáme, než přestane pršet, a budeme vstávat. Po chvilce opravdu pršet přestává a rovnou začíná sněžit. Je půlka dubna a sníh jsme opravdu nečekali, a když, tak určitě ne už v Polsku.

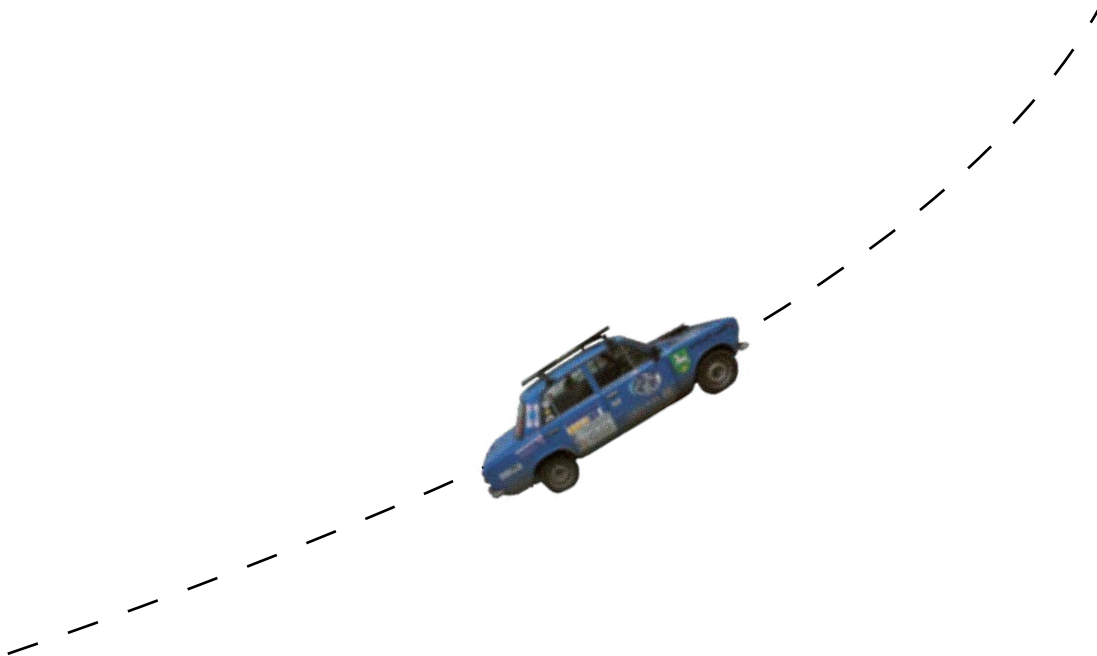
Mokrý stan nacpeme do auta a vyrážíme dál. Sněží hustě, stěrače to nepobírají a na cestu není vůbec vidět. A také nikdo nemůže vidět nás, protože světla nejsou vidět. Náš vůz má spoustu vychytávek, například již zmíněné mřížky na světlech, odborně vyrobené z pletiva na králíkárně. Mřížky by měly sloužit k ochraně světel před kamínky, ale také výborně slouží jako místo pro zachytávání sněhu. Pomalu jedeme bílou tmou, než se ozve obrovská rána ze spodku auta. Na co jsme najeli nevíme, ale během zběžné kontroly se žádná nová závada neobjevila a ve sněhové vánici se nám nechce nic víc kontrolovat. Hlavní je, že auto jede dál.

Předpověď počasí na další dny není moc optimistická. Sněžení bude přibývat a teplota se snižovat. Čekají nás až šesti stupňové

mrazy. Z Čestic jsme vyjeli na letních pneumatikách, čekali jsme pěkné jaro. Nedá se nic dělat, jedeme do ruské zimy, takže měníme obutí a pokračujeme dále přes Litvu a Lotyšsko k ruským hranicím.



Že bude sníh jsme tušili, ale že se probudíme pod sněhem už v Polsku, nás překvapilo





Rusko

- rodiště naší kopějky



